

Politimesteren Underretning. Dette er de nuværende Bestemmelser, Bestemmelser, som vistnok ere meget hensigtsmæssige. Navnlige er det ingenlunde, som man kunde synes, nogen overflødig Forskrift, naar det paabjædes under Strafsansvar at nedstære hængte Følk, fordi den Overtro, som tidligere har været meget gangsig, nemlig at man ikke maatte røre ved saadanne forulykkede Personer, mens Dørrigheden kom tilstede, neppe er udryddet endnu. Herom er der altsaa et ligefremt Lovbud, saaledes, at f. Ex. den, som lader en Person blive hængende uden at stære ham ned, bliver straffet. Naar jeg nu læser det 3die Stykke, saa staar jo der, at det er en Selsølgge, at Enhver under Ansvar skal træffe Foranstaltninger til Redning, hvor der kan være Spørgsmaal om Muligheden af Gjenoplivelse. Det spørger mig altsaa, at der her er indskudt en Betingelse, en Vedingelse, som noget forandrer Reglen i Forordningen af 4de August 1819, idet det nemlig efter denne er ubetinget strafbart at lade en Person blive hængende, medens man her gjør det afhængigt af den Betingelse, hvorvidt der kan være Spørgsmaal om Muligheden af Gjenoplivelse. Altsaa naar det under en eventuel Underfølgelse oplyses, at den Paagældende har hængt saa længe, at der ikke kunde være Tale om nogen Gjenoplivelse, saa bliver Vedkommende straffri, selv om han undlader at følge de Forskrifter, som findes i Forordningen af 1819, nemlig at nedstære den Hængte, at sende Bud efter Lægen og at melde Tilfældet til Politimesteren. Denne Lov bestyrkes yderligere ved, hvad der fremdeles staar i dette 3die Stykke, idet der nemlig staar, at den Paagældende ikke maa undlade noget „her til sigtende Middell, t. Ex. at tilkalde en Læge“ osv. Naar der nemlig staar „t. Ex.“, saa er det jo Noget, som Vedkommende kan undlade; men efter Forordningen af 4de August 1819 kan det ikke undlades. Det turde være tvivlsomt, om det ikke var ønskeligt enten at lade dette Stykke helt gaa ud eller i alt Fald noget at forandre Redaktionen.

Med Hensyn til det første Stykke i § 2, saa er jeg fuldstændig enig i det Rigtige og Ænskelige i, at der altid i Tilfælde af Selvmord — for at blive staaende ved det sedvanligste af de Tilfælde, som nævnes i Begyndelsen af Paragrafen — foretages en medico-legal Undersøgelse; det vil sige: en Undersøgelse saavel af en Læge som af en Politimester, og at denne Undersøgelse sker samtidigt. Det har altid været en Regel, at Politiet skal give Møde og optage Forhør i Selvmordstilfælde, saa vel som at en Læge skal hentes og afgive sin Erklæring; men dette er ganske vist ikke altid sket samtidigt, idet Lægen i Reglen har været den, som kommer først. Nu foreskrives det her, at det overlades til Politimesteren at staae en Læge tilstede og med ham at foretage en saadan Undersøgelse. I den Henseende kommer

jeg atter tilbage til, hvad jeg nævnte før, at Forskrifterne maaske i mange Tilfælde ville foranledige Undlæelse af pløbliffelig at hente Lægen, hvis saadanne Ulykkestilfælde indtræde, og det er vist tvivlsomt, om det er rigtigt at slappe den Forskrift, der i saa Henseende eksisterer. Det kommer jo ganske vist an paa, hvad man vil tillægge den overveieende Vægt, enten Vigtigheden af pløbliffelig at træffe Foranstaltninger til Gjenoplivelse, eller det, som navnlig udhæves i Motiverne, at, naar Lægen alene kommer tilstede, saa kan det ikke undgaaes, at han maa tumle med Liget, aflæde det, bringe det ud af den Stilling, hvori det er fundet, og derved maaske berøve Forhørsdommeren Momenter, der kunne være af Vigtighed for at afgjøre, hvorvidt der foreligger et Selvmord eller Mord. Det maa jo vel i Almindelighed siges, at ved de 99 af 100 Tilfælde — og hvad Hængning angaar, kan man gjerne sige i de 999 af 1,000 — er der ikke Tale om Mord, men om Selvmord, og det er dog tvivlsomt, om det ikke vilde være rigtigere særlig at lægge Vægt paa en Læges pløbliffelige Tilstedekomst. Det vil imidlertid indtræffe, at der i Reglen ved saadanne Tilfælde vil blive to Lægesyn, nemlig Synet ved den Læge, som pløbliffelig bliver hentet, hvilket jo i Reglen vil være den Læge, som er nærmest boende — nu er der omtrent alle Steder paa Landet Læger boende i ikke lang Afstand —, han foretager en foreløbig Undersøgelse eller Forsøg paa Gjenoplivelse, og saa senere kommer Politimesteren og Distriktslægen. Men det kunde dog maaske være for Meget, at der altid sættes to Læger i Aktivitet under saadanne Forhold. Vi maa jo erindre, at det vil blive en ikke ubetydelig Byrde for Embedslægerne, Distriktslægerne, altid at skulle være Politimestrene følgagtige — navnlig tænker jeg paa, at Distriktslægerne altid have en saft Afford med Amtsrædene om at befordre sig selv i offentlige Sager — for dem vil det blive noget besværligt at skulle udrede betydelige Omkostninger til Vogn i ethvert saadant Tilfælde. Dette er nu imidlertid mindre væsentligt; thi jeg erkjender, at en medico-legal Undersøgelse er baade formelt og reelt det Rigtigste, og selv om det ogsaa for det Offentlige skulde medføre en større Udgift, saa har dette ikke saa Meget at betyde. I Forbindelse med dette Spørgsmaal om hurtig Tilkaldelse af en Læge turde jeg gjøre opmærksom paa, at der i 2det Stykke af § 2, som jo i Dørrigt er taget af § 6 2det Stykke i Loven af 1871, er gjort en lille Forandring. I Loven af 1871 staar der nemlig, at i Tilfælde af pløbliffelig Død skal altid hurtigst muligt en Læge tilkalbes; men her er dette Udtryk „hurtigst muligt“ udeladt, idet der her kun staar, at i andre Tilfælde af pløbliffelig Død skal altid Ligsynet foretages af en Læge, der bliver at tilkalde af den, hvem det paahviler at lade Ligsyn afholde over den Afhøde; altsaa kan Vedkommende lade gaa